

Hospice DE CÍRKEL 2026

Waar liefdevolle zorg, rust en
menselijkheid samenkomen

Een kijkje achter de schermen

**Wat overblijft is
de kern, het stukje
verbinding van
mens tot mens**

Vrijwilliger - pag. 4

**Aan het eind van
het leven is een
betrokken arts
nodig**

Huisarts - pag. 10

Ik vind hier rust

Bewoner - pag. 16

www.hospicedecirkel.nl

Het bestuur van links naar rechts: Ansemieke Thijssen (vicevoorzitter), Sasja Ouwens - van Bommel (voorzitter), Jelle van der Weijde (algemeen bestuurslid), Joanne Ligthart (algemeen bestuurslid en bestuurssecretaris) en Eric van Wingerden (penningmeester).

**“Samen
zorgen voor wat
écht telt”**

Voorwoord van de zitter

Na anderhalf jaar als voorzitter van het stichtingsbestuur van Hospice De Cirkel kijk ik met trots en vertrouwen naar onze organisatie. Een maatschappelijk breed gedragen hospice met twee locaties: in Hendrik-Ido-Ambacht voor de Zwiendrechtse Waard en in Papendrecht voor de Alblasterwaard. Uiteindelijk draait alles om één ding: het bieden van een warme, waardige en liefdevolle omgeving voor onze bewoners en hun naasten in de laatste fase van het leven.

Wat mij daarbij steeds weer opvalt, is de kracht van samenwerking. Binnen het bestuur voel ik mij gesteund door Eric van Wingerden (penningmeester), Joanne Ligthart (bestuurssecretaris), Ansemieke Thijssen (vicevoorzitter) en Jelle van der Weijde (algemeen bestuurslid). Samen dragen wij verantwoordelijkheid voor het beleid en het toezicht op onze bijna-thuishuizen. Ook de onafhankelijke toetsingscommissie, bestaande

uit Armand Tournois en Peter van Gameren, levert met haar expertise een waardevolle bijdrage aan de zorgvuldigheid van onze financiële verantwoording.

De dagelijkse inzet van onze directeur Annemiek Deunhouwer, de coördinatoren Miranda, Toke, Nicole en Daniella, en de vele vrijwilligers op beide locaties is van onschatbare waarde. Samen met de thuiszorgorganisaties en huisartsen zorgen zij voor deskundige en betrokken begeleiding van onze bewoners.

Afgelopen jaar stonden we stil bij bijzondere mijlpalen: 15 jaar hospicezorg in Hendrik-Ido-Ambacht en 5 jaar in Papendrecht. Voor beide locaties geldt dat een aantal vrijwilligers al vanaf de start betrokken is. Hoe bijzonder is dat! We hebben deze jubilarissen, in aanwezigheid van beide burgemeesters, in het zonnetje gezet en hen persoonlijk kunnen bedanken

voor hun jarenlange inzet.

Ook de toekomst vraagt onze aandacht. Voor de Zwiendrechtse Waard onderzoeken we de uitbreiding van vier naar zes tot acht bewonerskamers, om te kunnen blijven voldoen aan de groeiende vraag naar hospicezorg.

Tot slot wil ik de Vrienden van het hospice noemen, vertegenwoordigd door Arie (voorzitter), Nico, Eric, Marjolein en Thirza, zetten zij zich met grote betrokkenheid in voor donaties en giften. Zonder hun inzet – en zonder uw steun – is verdere ontwikkeling niet mogelijk.

Met elkaar blijven we bouwen aan een hospice waar mensen zich gezien, gehoord en gedragen voelen. Een plek waar, juist in de laatste levensfase, warmte en menselijkheid het verschil maken.

Sasja Ouwens – van Bommel
Bestuursvoorzitter hospice De Cirkel

Niet alleen komt de opbrengst van de Bolidt Inner Circle Run sinds jaar en dag ten goede aan hospice De Cirkel. Het jaarlijks terugkerende hardloopevenement in Hendrik-Ido-Ambacht is zelfs speciaal ópgericht om het hospice te ondersteunen.

Hardloopevenement en hospice, innig verbonden

René en Suze Libeton waren fervente hobby-hardlopers toen ze rond 2010 het hospice zagen verrijzen aan de Vrouwgelenweg, op een van hun vaste looproutes. Suze: “Het sprak ons meteen aan dat we in Ambacht een hospice kregen. Mijn vader was eerder thuis overleden en wij misten hier een hospice. We wilden dit initiatief graag ondersteunen.” In hun hardloophomgeving bleek animo te bestaan voor het organiseren van een lokale wedstrijd om dit goede doel te sponsoren. Het gewaagde plan werd met de hulp van velen daadwerkelijk doorgezet en dat leidde tot de eerste editie in 2012. “In de aanloop ernaartoe durfden we te dromen van misschien wel vijfhonderd deelnemers”, vertelt Suze. “Maar het werden er meer dan duizend!” Voor het hospice werd in dat eerste jaar meteen al 8.500 euro opgehaald uit de inschrijf- en sponsorgelden.

Traditie

Na zo'n vliegende start, kon de loop niet anders dan uitgroeien tot een traditie, die alleen door corona enkele keren werd onderbroken. Op de derde donderdag van juni in 2026 verschenen al voor de twaalfde keer inmiddels tussen de 2.000 en 2.500 lopers – van jong tot oud – aan de start in het hart

van nieuwbouwwijk De Volgerlanden. De langste loopafstanden, van 5 en 10 kilometer, voeren langs het hospice. Daar bemensen vrijwilligers en bestuursleden een waterpunt om de lopers op te frissen. “We zijn uitgegroeid tot een evenement met een regionale functie, waar vrienden- en loopgroepen, bedrijven en verenigingen zich voor inschrijven”, vertelt voorzitter Bastiaan Veltman van de Bolidt Inner Circle Run. “Het hospice is nog altijd het doel, maar niet meer het enige doel. Met het groeien van de deelnemersaantallen en de opbrengst is ook het Ambachtse Jeugdpleinpark begunstigd geworden. Zo hebben we de cirkel van het leven symbolisch mooi rond gemaakt.”

Vrijwilligers

De loop heeft flink wat trouwe sponsors aan zich weten te binden. Veltman: “De basis van het succes is en blijft de enorme ploeg Ambachtse vrijwilligers die op de been komt om alles in goede banen te leiden. Iedereen kan op die avond op de een of andere manier meedoen of meehelpen. Het is een feest van verbinding, saamhorigheid en sportiviteit.”

**Vrijwilligers en sponsors blijven
altijd welkom. Meer informatie op
www.innercyclerun.nl**

foto: www.fotoexpressie.nl

Joke den Otter zette in 2025 de stap waarvan ze diep van binnen misschien wel wist dat ze die een keer ging zetten. Ze werd vrijwilliger in hospice De Cirkel, locatie Hendrik-Ido-Ambacht.

“Wat overblijft is de kern, het stukje verbinding van mens tot mens”

“Als mensen kunnen we met elkaar écht het verschil maken”

Interesse

“Op de een of andere manier heb ik altijd al interesse gehad in het laatste stukje van het leven. Wat mij boeit is hoe iemand kan blijven leven in de wetenschap dat de dood zo nabij is. Wat is dan nog belangrijk? Dat moet toch een heel zuivere blik op de wereld, op het leven opleveren? Wat dan nog overblijft is de kern, het stukje verbinding van mens tot mens.”

Stap naar vrijwilliger

“Ik doe heel graag iets voor de maatschappij, ik geloof erin dat we als mensen met elkaar écht het verschil kunnen maken. Maar ik heb ook een drukke baan. Ik werk in de financiële sector. Uit dit werk haal ik ook veel voldoening. Toch mis ik daarin soms nog een stukje zingeving, of moet ik er tegenwoordig dieper naar graven. Vorig jaar kreeg ik iets meer rust en ruimte op m'n werk en die periode heb ik benut om te bekijken: hoe wil ik nou mijn energie door de week heen besteden? Naast mijn gezin, mijn werk, sport en andere leuke bezigheden. Ik kwam tot de conclusie dat ik graag nog iets wilde doen waarvan mijn hart sneller gaat kloppen. Eén van mijn vriendinnen gaf me het laatste zetje. Zij was ook net vrijwilliger in hospice De Cirkel geworden, maar dan op de locatie Papendrecht. Zij was heel enthousiast en toen heb ik de stoute schoenen aangetrokken. Toch vond ik het ook erg spannend. Ik twijfelde namelijk of ik de zorgtaken

goed zou kunnen verrichten; ik heb helemaal geen ervaring in de zorg. Maar ik dacht ook bij mezelf: ik moet vertrouwen hebben. Dit is de plek waar ik wil zijn. En als ik die eerste stap niet zet, dan kom ik nergens.”

Taken

“Ik had eigenlijk verwacht dat je in het hospice heel veel bezig bent met de bewoners. Maar je taken gaan veel verder. Ik ben ook aangenaam verrast over de fijne contacten met de naasten van de bewoners. Er zijn dagen dat je misschien nog wel meer voor de naasten betekent dan voor de bewoners zelf. De zorgtaken gaan me goed af. Ik vind het nog steeds wel bijzonder om zo nabij iemand te mogen komen en fysiek contact te hebben. Maar ik heb gemerkt dat als je daarvoor staat, dat je dat gewoon doet. Soms maakt het veel indruk, maar het is geen belemmering gebleken.”

Eerste jaar

“Als ik terugkijk op mijn eerste jaar als vrijwilliger, dan denk ik dat ik hier goed pas. Ik ben iemand die gemakkelijk contact maakt met mensen, ik houd ook wel van een praatje. Verder zit er een handen uit de mouwen-mentaliteit in mij. En wat ik toch ook wel heel leuk vind om te merken is dat je ook best wel een hoop lol kan maken met de bewoners. Ik houd van een grapje en daarmee kun je soms verlichting brengen. Gepaste luchtigheid noem ik het. Mensen die doodgaan zijn echt niet 24/7 verdrietig. Daar zit ook het ritme van de dag in. Ik bekeek het inwerkprogramma voor nieuwe vrijwilligers nog eens, daar staat zo'n mooie tekst in van Cicely Saunders, één van de oprichters van de moderne hospicebeweging: niet alleen om je te helpen rustig te sterven, maar ook om je te helpen leven tot je sterft.

De wereld van bewoners is nog maar klein. Maar je kunt dus proberen nog een stukje leven toe te voegen.”

Met elkaar

Wat ik ook heel fijn vind: ik doe dit vier 4 uur in de week, maar met mij doen nog heel veel andere vrijwilligers dit. Het gaat niet om de vier uur van mij, maar om hoe we met elkaar de week aan elkaar rijgen. Dat is op een bepaalde manier ook ontvullend. Voor mij is het een waardevolle toevoeging in de week, maar de kracht van het collectief maakt dat het iets heel moois is en dat het hospice kan bestaan. En als kers op de taart is er het contact met de medevrijwilligers. Daar had ik niet eens zo bij stilgestaan. Met elkaar creëren we een mini-maatschappij waarin empathie en verbinding centraal staan. Dat mis ik wel eens buiten de deuren van het hospice.”

Steun van thuis

“Ik zou geen vrijwilliger kunnen zijn zonder de steun van thuis. Tijd die ik aan het hospice besteed, kan ik niet aan mijn gezin besteden. Ik denk dat ze zien dat ik dit, ondanks de drukte, ook nodig heb. En ze zien dat ik er heel blij van word. Afgelopen kerst heb ik thuis de vraag gesteld of ze het erg vonden als ik met kerst een dienst in het hospice zou doen. Ze vonden het geen probleem. En zo verzorgde ik afgelopen kerst een kerstdiner voor de bewoners. Ik was me er zo bewust van dat zij hun laatste kerst vierden. En vond het erg ontzagwekkend en leerzaam om te zien dat zij op dat moment niet bezig waren met doodgaan maar met leven. Dus ik leer van de bewoners.”

Over het hospice heeft bewoonster mevrouw Gyssen (85) absoluut niet te klagen. Dat is het punt niet. Maar ze heeft maar het idee dat ze hier helemaal nog niet hoeft te zijn.

Het is de rode draad in haar verhaal: ze weet dat de dokter heeft gezegd dat ze heel erg ziek is, maar haar gevoel zegt iets anders.

“We waren bezig met leven en niet met ouder worden en zeker niet met doodgaan.”

Het is ook ineens wel erg snel gegaan. Nog niet zo lang geleden leidde mevrouw nog een zelfstandig leven, ze had alleen huishoudelijke hulp. En nu verblijft ze sinds een aantal weken in het hospice in Papendrecht, ze kan het zelf nog nauwelijks bevatten.

Logeerpartij

Mevrouw vertelt over hoe ze als Nijmeegse die na haar trouwen in Malden ging wonen en daar altijd heeft gewoond, nu in hospice De Cirkel is terechtgekomen. “Onze dochter woont in Zwijndrecht. Ik logeerde al vaak bij haar en bij mijn kleinzoon. We hebben één kleinzoon, maar hij telt voor tien, zo’n lieve jongen! In februari logeerde ik ook bij hen. Mijn man is nog volop aan het werk en is daarvoor veel in Duitsland. Dat was altijd al zo, daarom logeerde ik dus al regelmatig bij onze dochter.

Toen ik naar hen toeging had ik wel last van mijn rug en mijn benen, maar dat had ik vaker. Ik kamp namelijk al jaren met pijn vanwege stenose in mijn rug. We dachten dat de pijn daarvandaan kwam. Het was geen reden om de logeerpartij af te blazen. Maar eenmaal bij mijn dochter kreeg ik een ondraaglijke buikpijn en pijn in mijn benen; ik heb in mijn leven

nog nooit zoveel pijn gehad. Op 14 februari kwamen we daarvoor op de spoedeisende hulp terecht. En toen ging het snel: de dokter daar zei dat ik heel erg ziek ben en dat ik voorlopig in het ziekenhuis moest blijven. En vervolgens ben ik daar opgenomen. De pijn is inmiddels onder controle, sterker nog, ik voel geen pijn meer. Het ziekenhuis mocht ik weer verlaten. Maar in plaats van terug te keren naar ons huis in Malden, kwam ik in het hospice terecht.”

Gezin

Uiteindelijk vindt mevrouw dat ze hartstikke blij moet zijn dat ze in dit hospice is. Ze heeft een mooie kamer en veel privacy. Het is hier veel rustiger dan in het ziekenhuis. Haar dochter komt bijna elke dag op bezoek en haar kleinzoon ook. Soms nemen ze zelfs de hond mee, dat geeft nog meer vreugde aan hun samenzijn. In Malden of in een hospice daar in de buurt zou dat onmogelijk zijn. Haar zoon en schoondochter wonen iets verder weg, in Geldrop. Daardoor kunnen zij minder vaak op bezoek komen. De echtgenoot van mevrouw Gyssen logeert gemiddeld één keer per week ook in het hospice. Daarna vertrekt

hij weer voor werk naar Duitsland. Maar zodra hij kan zoekt hij zijn vrouw op.

Ik voel me niet oud

Mevrouw Gyssen vond mensen van 85 jaar altijd erg oud. Maar zelf heeft ze zich, voordat ze de boodschap van de arts kreeg, nog nooit oud gevoeld. “Je gaat pas aan je leeftijd denken als je ziek wordt”, zo zegt ze. “Mijn man mankeert ook wel het een en ander, maar wij waren bezig met leven en niet met ouder worden en zeker niet met doodgaan. Eind mei zijn we 66 jaar getrouwd.” Nu is er veel tijd om terug te kijken en dat doet mevrouw ook. Ze vindt dat niet erg en zegt dat ze tevreden is over haar leven. Mevrouw heeft al veel dierbaren verloren. Dat ligt ook voor de hand voor iemand van deze leeftijd. Maar ze betrok het steeds niet op zichzelf. Mevrouw vertelt: “We waren met 6 kinderen. Ik ben de enige die nog leeft. Ook van de schoonkinderen. Een paar weken geleden is mijn schoonzus overleden. Zij was de laatste. Mijn tweelingzus en ik waren de jongsten van het gezin. Mijn zus is maar 66 jaar geworden, zij leed aan de ziekte van Alzheimer. Mijn oudste zus ook.” Op de vraag of mevrouw angst had dat dat haar

ook zou overkomen antwoordt ze: “Nee, helemaal niet”. Ze vervolgt haar verhaal: “Uiteindelijk ben ik de enige die zo oud mag worden. Mijn oudste zus is 77 jaar geworden, de rest werd niet ouder dan 66. Het verliezen van broers en zussen is heel erg, maar zonder je tweelingzus verder moeten is verschrikkelijk. We deden alles samen en waren echt verknocht aan elkaar. Gelukkig is de hechte band met haar gezin gebleven. Gisteren nog was de kleindochter van mijn zus hier. Dat was ontzettend fijn.”

Verdrijf in het hospice

Mevrouw Gyssen wist van het bestaan van hospices; een vriend was in het hospice in Nijmegen. Maar nooit gedacht dat zij er ook terecht zou komen. Ze is heel blij dat ze in het hospice goed kan slapen. Anders duurt de dag nog langer en is er nog meer tijd om te piekeren. Ze kon zich altijd goed vermaken, heeft altijd creatieve hobby's gehad, maar van de meeste heeft ze afscheid moeten nemen. Kleding maken deed ze bijzonder graag, ook met haar tweelingzus. Mevrouw werkte voor haar trouwen ook op een confectie-atelier, maar dat stopte na het huwelijk. Kaarten maken vond ze ook erg fijn en dat kan ze gelukkig nog. Ze vertelt erover en wijst vervolgens naar de mooie kaart op de muur die door haar schoondochter is gemaakt. “Zij doet het ook graag en kan het ook erg goed”, zo vertelt mevrouw. En inmiddels is ze ook, zoals op de foto te zien is, aan het kleuren geslagen. Haar dochter en kleinzoon

brachten laatst een kleurboek voor volwassenen mee. Creativiteit zit niet echt in de familie, maar ze denkt dat ze het toch van haar vader heeft. Hij maakte veel met zijn handen. Mevrouw Gyssen vindt de verzorging in het hospice super en ze vindt de zorgmedewerkers en de vrijwilligers erg lief en zorgzaam. Ze is blij met de kamer, met de rust en met haar privacy. Dat is in een ziekenhuis wel anders. Een beetje meer reuring buiten zou wel leuk zijn, maar ze kijkt tegen een heg aan. Ze hoort wel leven buiten, maar ze ziet het niet. “Er zou een deurtje in de heg moeten zitten, dan zou ik dat een paar uur per dag kunnen openzetten”, zegt ze met een twinkeling in haar ogen. Terug in de realiteit verzucht ze: “We zullen zien hoe het verder gaat, ik moet het er mee doen.”

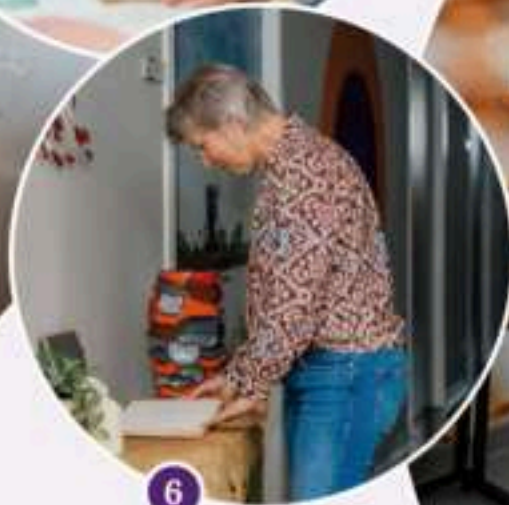
“Blij met de rust en privacy”

Ons bijna-thuis-huis biedt een veilige en huiselijke omgeving voor bewoners en hun naasten. Met een fotorondleiding bieden we u graag een kijkje achter de schermen, in dit geval van de locatie Papendrecht!

Kijkje achter de schermen

- 5 Naast een gastvrij verblijf, vormt het hospice een huishouden vol alledaagse activiteiten. Sytske en Sjanie ontfermen zich over de was.
- 6 Vrijwilligster Sytske bekijkt aan het begin van haar dienst het gastenboek. Familieleden van bewoners laten hierin ervaringen, gedachten en woorden van dank achter.
- 7 Kookvrijwilligers verzorgen thuis de maaltijden voor bewoners, volgens een vaste menukaart. Zij leveren het eten geportioneerd aan. Vanuit de diepvriezer wordt het dagelijks bereid en geserveerd.
- 8 Voor afwisseling, ontspanning en sociaal contact is er de huiskamer. Alle aanwezigen kunnen hiervan doorlopend gebruik maken.
- 9 Uiteindelijk draait alles om het comfort en de geborgenheid van de zes kamers waar bewoners verblijven. Elke kamer heeft een eigen keukenblok, ruime badkamer en buitenterras op de begane grond.

- 1 Voor familieleden die van ver komen of dicht bij hun naaste willen zijn, beschikken we over twee eenvoudige maar functionele logeerkamers op de eerste verdieping.
- 2 Door de rust in het hospice, zou je niet zeggen dat tachtig vrijwilligers elkaar hier afwisselen. Alleen de wand van de kast met hun naamplaatjes verradt de massale betrokkenheid.
- 3 Boven zijn de kantoor- en overlegruimtes. Directeur Annemiek, coördinator Nicole en vrijwilliger Sytske hebben een overlegmomentje.
- 4 De grote centrale hal vormt zowel de entree als het middelpunt van de locatie.

Wanneer een van zijn patiënten in het hospice verblijft, is de Papendrechtse huisarts Sharif Khatibi daar meerdere keren per week te vinden. “Ook als er geen concrete vraag aan mij is, merk ik dat het de patiënt en de familie rust geeft wanneer de dokter regelmatig even komt kijken.”

Huisarts Sharif Khatibi:

“Aan het eind van het leven is een betrokken arts nodig”

Hij ziet dat zo: “De patiënt beter maken kan niet meer. Ik kan nog wel een bijdrage leveren aan het verangenen van de laatste periode en het voorkomen van ongemak en pijn. Voor mij is dat een heel belangrijk onderdeel van de huisartsengeneeskunde. Ik heb mijn patiënten beloofd dat ik er voor hen zal zijn. Wie aan het einde van zijn leven is, heeft nog meer een betrokken arts nodig.”

Goede afspraken

Niet dat Khatibi iets aan te merken heeft op het werk van de vrijwilligers van hospice De Cirkel en van de thuiszorgverpleegkundigen die er zorg verlenen. Integendeel. “Zij doen veel werk en fantastisch werk. Ik kan uitstekende ‘als-dan’-afspraken maken, over wat zij in bepaalde situaties kunnen en mogen doen om voor extra comfort te zorgen. En voor mij zijn zij onmisbare oren en ogen. Omgekeerd probeer ik voor hen zo bereikbaar mogelijk te zijn, als ze willen overleggen.”

Maar Khatibi wil de patiënt graag zelf zien. “Dan kan ik inschatten hoe het proces verloopt, hoe snel het gaat. Ik kan eventueel het beleid bijstellen en de patiënt en naasten voorbereiden op de volgende stap. Dat is dankbaar werk. Het kost mij niet onevenredig veel tijd. Soms ben ik snel weer weg. De laagdrempeligheid en nabijheid zijn waardevol, ook voor mij. Elk gesprek kan het laatste gesprek zijn.”

Wederzijdse verwachtingen

Het verantwoordelijkheidsgevoel blijft niet beperkt tot zijn eigen patiënten. Twaalf Papendrechtse huisartsen vormen een ‘pool’ waarin zij afwisselend fungeren als huisarts voor de hospicebewoners die niet uit Papendrecht komen en er geen huisarts hebben. Khatibi: “Die mensen kennen wij dus vooraf niet en zij ons niet. Het hospice greift altijd een goede overdracht. Daarnaast probeer ik, als het even kan, aan te sluiten bij het intakegesprek in het hospice. Dan ken ik de situatie van de patiënt en we kunnen de wederzijdse

verwachtingen bespreken. Het gemis van hun eigen huisarts wil ik graag zo snel en goed mogelijk opvangen.”

In zijn dagelijkse patiëntenzorg brengt Khatibi het hospice vaak al vroeg ter sprake, zodra duidelijk wordt dat de behandelmogelijkheden op beginnen te raken. “Het valt me op dat patiënten het vaak al kennen en weten hoe het werkt. In Papendrecht heeft hospice De Cirkel een goede naam en een zichtbare plek verworven in de gemeenschap, mede doordat iedereen wel iemand kent die er vrijwilliger is. Het is een prachtige voorziening met heel goede zorg. Ik zie altijd graag dat de patiënt na aankomst nog even opknapt, dan weet ik dat de kwaliteit van leven terugkomt. Achteraf zegt de familie bijna altijd dat het een heel goede keuze is geweest. Er is rust gekomen en ruimte voor waardevolle tijd met elkaar.”

“Met een vertrouwd gezicht gaat de bewoner fijner de nacht in”

“Op het moment dat je het hospice binnenstapt ben je er volledig voor de bewoners.”

Het moment dat Irene van haar welverdiende pensioen mag gaan genieten komt steeds dichterbij. Het zal een dubbel gevoel geven, maar lichamelijk gezien moet ze vaststellen dat het wel tijd begint te worden.

Mooi werk

Irene vindt het fijn om 's nachts te werken. “Als bewoners er langer zijn, krijg je vaak ook een band”, zo vertelt ze. “En als je een vertrouwd gezicht wordt, dan is het voor de bewoner fijner om de nacht in te gaan.” Ze haast zich meteen erachteraan te zeggen: “Dat geldt natuurlijk ook voor de andere nachtzorgmedewerkers.” Irene is de bescheidenheid zelve. Het belangrijkste verschil tussen de

dag- en nachtzorg vindt Irene de serene rust. 's Nachts heerst er een andere sfeer. Meestal is er dan meer tijd voor de bewoners. Nachten kunnen erg lang zijn als je niet kunt slapen. Irene is blij dat ze de bewoners dan aandacht kan geven. Standaard gaat Irene elk uur bij de bewoners kijken. Tenzij er iets aan de hand is natuurlijk, want dan is ze er vaker. Als een bewoner stervende is, blijft ze sowieso. Niet zelden is de mobiele telefoon haar beste vriend. Voor bewoners die onrustig zijn en van wie ze weet dat ze van bepaalde muziek houden zoekt ze muziek op YouTube op. Of ze zoekt voor bewoners naar psalmen. Samen foto's kijken komt ook voor. Soms zijn bewoners erg op zichzelf als ze in het hospice binnenkomen. Maar van leverlee komen ze dan meestal toch een beetje los. Het valt ook allemaal niet mee natuurlijk. Bewoners hebben afscheid moeten nemen van thuis, van hun spullen. Sommigen vinden

dat een verademing, maar velen hebben er moeite mee. Irene vindt het iets heel moois dat ze er voor de bewoners mag zijn. Er is verdriet maar er is ook blijdschap en humor. Ze voelt zich er als een vis in het water en vindt dat ze in een van de mooiste en fijnste takken van de zorg werkt. Sommige mensen durven niet in een hospice te komen, want dat heeft met de dood te maken en dat is eng, hoort Irene wel eens. “Maar iedereen die een open dag in het hospice bezoekt ziet dat dat meevalt. En dat het ook nog fijn kan zijn. Zelf kun je ook wel eens een mindere nacht hebben. Maar dan schud je alle sores van je af op het moment dat je het hospice binnenstapt. En dan ben je er volledig voor de bewoners.” De medewerkers van de nachtzorg doen het werk in hun eentje. Maar er is altijd achtervang. Dus als het nodig is, kan Irene hulp van één van haar collega's in de wijk of van de spoedzorg inroepen.

Irene de Haan (64)
is dit jaar 48 jaar
werkzaam in de zorg.
De laatste 20 jaar
werkt ze volledig in de
nachtzorg en al vanaf de
start in hospice De Cirkel,
locatie Hendrik-Ido-Ambacht.

Aafje

De nachtzorgmedewerkers in het hospice zijn in dienst bij thuiszorgorganisatie Aafje. Ze werken met vijf collega's in de nacht. Vanuit Aafje wordt geprobeerd de bewoners vaak vertrouwde gezichten te geven. Dat geldt overigens ook voor de dagdienst. Uiteraard lukt dat niet altijd. Aafje is een grote organisatie, er werken wel zo'n 6000 mensen. Die ziet Irene natuurlijk niet allemaal. Maar Irene heeft het fijn met haar directe huidige collega's en met een groep oud-collega's met wie ze één keer per jaar een reünie organiseert. Dan gaan ze met elkaar lunchen of iets anders gezelligs doen. Irene is goed te spreken over haar werkgever. Ze zijn er voor de medewerkers, in ieder geval voor Irene. Ze voelt zich absoluut geen nummer. Een heel concreet voorbeeld van de betrokkenheid van haar werkgever is de 'comfortstoel' in de woonkamer van het hospice. Daar heeft Aafje voor gezorgd. Dat helpt als de nachtzorgmedewerkers 's nachts soms toch langer moeten zitten. “Uiteraard mag iedereen van de stoel gebruikmaken”, voegt Irene er lachend aan toe. “En het mag dan een luxe stoel zijn, ik zit er vaak in te handwerken.” Om te mogen blijven werken, moeten alle medewerkers regelmatig bijscholing volgen. Iedereen moet gekwalificeerd zijn voor niveau 3. Aafje zorgt ervoor dat iedereen dat kan doen. Het gebeurt in eigen tijd, maar iedereen krijgt een seintje van de Aafje Academie als het nodig is om bijscholing te volgen. Soms is het e-learning, soms is het een praktijkdeel.

Hoe het nu gekomen is

Het begon voor Irene ooit in de zorg. Niet dat dat haar droom was. Nee, ze had gesolliciteerd bij de douane, maar daar werd ze niet aangenomen. Vervolgens is ze de zorgopleiding gaan doen en in een verpleeghuis gaan werken. In dat verpleeghuis kwam ze op een somatische afdeling terecht. Na al die jaren staat haar dat nog steeds bij. Er was alleen een scherm tussen de bewoners, geen aparte kamers. Men had een bed en een nachtkastje, verder niks. En dat is natuurlijk het tijdsbeeld, maar de leiding daar was niet goed voor de bewoners en ook zeker niet voor de medewerkers. Daar knapte ze zo op af dat ze weg wilde uit de zorg. Ze is toen als particuliere zorg bij een mevrouw in huis gegaan. Maar het bloed kroop waar het niet gaan kan: na twee jaar pakte Irene toch haar zorgopleiding weer op. En met succes. Zelf denkt ze dat die slechte ervaring in het verpleeghuis er juist aan heeft bijgedragen dat ze terug in de zorg is gegaan. En ook denkt ze achteraf dat het feit dat haar moeder altijd verpleegkundige had willen worden maar van haar vader niet mocht doorleren, een grotere rol heeft gespeeld dan ze altijd heeft gedacht. Het zorghart zit in de familie. Nadat ze haar diploma had gehaald, werkte ze op een gesloten afdeling voor ouderen met dementie. Later ging ze vanuit Aafje (toen nog Opmaat) in de thuis- en waakzorg werken en vervolgens in de nachtzorg van hospice De Patio in Dordrecht. Toen daar eigen nachtzorgmedewerkers in

“s Nachts heerst er een andere sfeer.”

dienst werden genomen, is ze bij hospice De Cirkel begonnen. Ze viel daar al in bij ziekte of vakantie van collega's. En ze is er dus nooit meer weggegaan. Irene voelt zich nog een ouderwetse ziekenverzorgster, zo zegt ze zelf. Tot 2028 heeft ze al haar kwalificaties op orde.

Zorghart

Irene is altijd een 'zorgmens' geweest. Soms had ze meerdere banen tegelijk. Daarnaast is ze ook mantelzorger geweest: voor haar dochter, voor haar echtgenoot en later voor haar moeder. Het was pittig, maar ze heeft het volbracht en ze zou het zo weer doen. Ondanks dat niemand het wil meemaken en dat het zwaar was, kijkt ze er met een voldaan gevoel op terug. Het zorgen gaat vanzelf. “Eigenlijk is het heel simpel”, zo vertelt Irene. “Ik vraag me altijd af hoe ik zou willen dat er voor mijn dierbaren wordt gezorgd.” Natuurlijk is het niet allemaal gemakkelijk. De stervensfase kan ook gepaard gaan met onrust waarbij de bewoner niet meer te bereiken is. Het valt dan niet altijd mee om iemand in bed te houden. Terwijl er bij de andere bewoners tegelijkertijd ook zorg nodig kan zijn. Toch krijgt Irene het allemaal voor elkaar. Op de vraag of ze het mooiste beroep heeft dat er is, zegt Irene volmondig ja. Om er ook meteen verdere uitleg aan te geven: “Nou, ik heb ook bewondering voor de hulpdiensten zoals politie, brandweer en ambulance. En stratenmakers moeten er ook zijn. Maar voor mij is dit het allermooiste om te doen.”

Vooruitkijken

Niet vanwege het werk maar wel vanwege de nachtdienst vindt Irene het nu wel zwaarder worden. Ze kan steeds minder goed tot rust komen. Vroeger kon ze de hele dag na een nachtdienst slapen, zo vertelt ze, maar dat gaat niet meer. En dat gaat haar nu opbreken. Ze hoopt na haar pensioen rustiger jaren tegemoet te gaan. Irene is verzot op dieren. Met haar dochter, die ook nog een eigen hond heeft, deelt ze een hond. Als Irene werkt, dan is de hond bij haar dochter. Ze kijkt ernaar uit om meer tijd te hebben om te wandelen met de hond. Verder zal ze meer tijd kunnen maken voor handwerken en gewoon een beetje langzamer leven met een normaal dag- en nachtritme.

Het is Irene van harte gegund!

De Cirkel
figureert in
podcast en tv-
documentaire

het laatste thuis

een podcast over loslaten

Verhalen uit het hospice

Het begon als een spontaan idee tijdens een lunch met een vriendin die coördinator is van hospicelocatie Papendrecht. Marjolein van Dijk, tekstschrijver en mediamaker: "Toen ik hoorde dat veel mensen onrealistische ideeën hebben van het hospice, dacht ik: daar wil ik wat mee."

Podcastmaker
Marjolein van Dijk.

En wie kunnen nu beter vertellen hoe het écht is om in een hospice te verblijven dan de bewoners zelf? Marjolein maakte een projectplan voor een podcast en stapte daarmee naar het management van Hospice De Cirkel. "Het idee werd warm ontvangen. Er is veel behoefte om te laten zien hoe mooi deze plek kan zijn in de laatste fase van het leven." In de gesprekken onderzoekt ze hoe het voelt om je huis achter te laten, wie dichtbij blijft en wie juist op afstand, hoe bewoners de regie behouden en welke herinneringen in deze fase sterker dan ooit oplichten.

'Het laatste thuis'

"Het eerste gesprek vond ik spannend," vertelt Marjolein. "Gelukkig sprak ik met een lieve meneer die het erg leuk vond om mee te doen. Hij kon goed vertellen en zijn dochter ook." Ze sprak ook met naasten en vrijwilligers, zodat het verhaal van meerdere kanten wordt verteld.

Om op te vallen in de overvolle podcast-apps, liet ze een mooi logo ontwerpen. Van vriendin en componist Marlies du Mosch mocht ze pianomuziek gebruiken. "Die past perfect bij de sfeer die ik wil overbrengen."

Met de serie hoopt Marjolein dichtbij te brengen hoe liefdevol, gewoon en menselijk het leven in een hospice kan zijn. De podcast verschijnt in zo veel mogelijk podcast-apps, zoals Spotify en Apple Podcasts. Ze hoopt van harte dat veel mensen luisteren en het doorsturen naar anderen. 'Het laatste thuis' is de titel. Zoek het vooral op! Of scan onderstaande QR-code.

Regisseur-in-opleiding Joost Frijters.
Voor de documentaire werd de ambulance
voorzien van opnameapparatuur.

'Voor we gaan'

Een bijzonder soort ambulancerit is er een die naar het hospice gaat. Voor de patiënt is het letterlijk de laatste reis. Onderweg wisselen diepe gevoelens, luchtige herinneringen en betekenisvolle stiltes elkaar af. In korte tijd ontstaat een unieke band tussen iedereen in de ambulance: de patiënt, familieleden, de hulpverleners. Als de tijd het toelaat, wordt soms langs een plek gereden waar veel herinneringen liggen. Over deze intieme momenten, die voor de wereld veelal verborgen blijven, maakte regisseur-in-opleiding Joost Frijters een tv-documentaire voor de NTR.

Gedurende twee maanden in 2025 stapte hij met toestemming van de patiënt en de familie mee in de ambulance tijdens ritten naar het hospice in diverse regio's. Hij stelde geen vragen, maar registreerde van deur tot deur wat er gebeurde in het onderlinge contact. Zijn doel: erachter komen wat er op het laatste moment écht toe doet in een mensenleven, te midden van trots, spijt, liefde en angst. En ook: waardering geven aan de professionals die de patiënten bijstaan.

Hospice De Cirkel verleende via de Ambulancedienst Zuid-Holland Zuid medewerking aan het project. Joost en zijn crew volgden een patiënte die vanuit Zwijsendrecht naar het hospice in Hendrik-Ido-Ambacht werd gebracht. Beelden hiervan zijn te zien in de documentaire 'Voor we gaan'. Deze wordt vanaf juli 2026 vertoond in het EYE Filmmuseum en later dat jaar uitgezonden op de NPO.

Mevrouw Ros woont nog maar net, in hospice De Cirkel, locatie Hendrik-Ido-Ambacht. Ze moet dan ook nog een beetje wennen. Toch voelde het ook wel meteen als een warm bad toen ze haar voet hier over de drempel zette.

“Ik vind hier rust”

Kinderdijk

Het gesprek begint een beetje hilarisch, met een lach en een traan. Mevrouw steekt meteen van wal. Ze zegt: “Al vanaf het begin van het bestaan van de Kinderdijksche Courant houd ik verzoeken om een interview daarin met mij af, want ik houd niet van interviews. Ben ik hier koud een dag in het hospice, is er al een verzoek om een interview. Ik denk: waar ben ik in verzeild geraakt?” We schieten samen in de lach. En de nieuwsgierigheid is gewekt: waarom de Kinderdijksche Courant? “Nou, dat zit zo”, gaat mevrouw verder, “het grootste deel van mijn leven heeft zich afgespeeld in Kinderdijk. Al bijna veertig jaar woon ik daar in een dijkhuis. Tot vijf jaar geleden woonde ik daar met mijn man, na zijn overlijden helaas alleen.” Het brengt haar meteen terug naar de dijk. “Het voelt daar als thuis, ik ben een echte Kinderdijker. Nu is het riet pas gesneden, dan zie ik vanuit mijn achtertuin de reetjes lopen en ik zie ze zwemmen in het water achter het huis. Het is daar zo prachtig: het molengebied, de geweldige lichten, de ganzen en de mooie bloemetjes.”

Naar het hospice

Mevrouw is pas een aantal dagen in het hospice. Ze zegt dat ze nog even moet bijkomen en wennen. Er is ook een hoop gebeurd in korte tijd. Het begon met een vastzittend hoestje dat maar niet overging en het

leidde tot een ziekenhuisopname en kort daarop tot de mededeling dat mevrouw ernstig ziek is. Mevrouw bleek veel vocht achter haar longen te hebben dat niet kon worden afgevoerd. Dat heeft voor zoveel benauwdheid gezorgd en tot zoveel paniek geleid dat het idee dat ze in haar eentje terug naar huis zou moeten een groot angstbeeld was. En toen werd de mogelijkheid van een hospice geopperd. Nou, die beslissing was snel genomen. Maar nu ze op haar kamer in het hospice is geïnstalleerd valt er natuurlijk heel veel te verwerken. Want aan de beslissing om hiernaartoe te gaan ging de beslissing vooraf om zich niet te laten behandelen. Ze heeft al zoveel ziekte, verdriet en verlies meegemaakt, dat ze nu kiest voor kwaliteit van de tijd die er nog is. Ze is blij en dankbaar dat de mogelijkheid van verblijf in het hospice haar is geboden. Dat is ook de reden dat ze toch ja heeft gezegd toen het verzoek om een interview kwam. Want ze voelt zich hier veilig en nooit alleen en dat wil ze graag uitdragen. Er is zoveel liefde en zorg. Ook 's nachts. Dan is er ook iemand die naar haar luistert en een kopje thee maakt. In de fase waarin ze nu plotseling is beland, is dat erg helpend voor haar. Ze heeft minder

nachtmerries en vindt hier rust.

Ook is ze blij dat ze op deze manier haar familie en vrienden niet hoeft op te zadelen met de zorg voor haar. Het is tekenend voor mevrouw, ze denkt erg veel aan anderen. Mevrouw vertelt verder: “Maar als ik hier een beetje gewend ben, dan ga ik weer wat oppakken hoor. Ik wil er hier graag een goeie tijd van maken. En ik hoop dat ik hier nog naar buiten kan, al is het met een rollator. Ze kennen me hier toch niet.” Het is wel duidelijk dat humor een goede vriend is van deze bewoonster. Dat zegt ze ook zelf. “Ik wil de humor niet verliezen. Niet voor mezelf en niet voor mijn omgeving. En zeker ook

met mijn zussen ben ik er best goed in, ook de galgenhumor is niet van de lucht. Voor iemand die niet per se de meest optimistische persoon op aarde is, is dat best bijzonder.”

Hobby's en bezigheden

Dat mevrouw weer iets wil oppakken zodra en zolang ze kan valt goed te rijmen met het leven dat ze tot nu toe heeft geleid. Want aan haar verhaal over haar hobby's en wat ze allemaal heeft gedaan, komt geen eind. Natuurlijk speelt de natuur een grote rol in haar leven. “Elke dag de Molenkade op”, zoals mevrouw zelf zegt, “alleen of met mijn vriendin. En dan de camera mee om foto's en filmpjes te maken. Ik heb ook mijn eigen YouTube kanaal gehad. Om al het moois ook aan anderen te kunnen laten zien; niet iedereen kan tenslotte dagelijks genieten van UNESCO Werelderfgoed Kinderdijk. En ik was altijd bezig in de tuin, volgde lezingen, was lid van Groei & Bloei. Maar ook shoppen met mijn buurvrouw vond ik erg fijn. Ze is een vriendin geworden. We deden heel veel samen waaronder met elkaar eten. Een andere grote liefde zijn dieren. Mevrouw heeft altijd honden gehad. Na het overlijden van haar laatste hond, twee jaar geleden, besloot zij geen nieuwe meer te nemen, maar ging zij oppassen op honden van anderen. Met haar eigen golden retriever deed zij vrijwilligerswerk op een gesloten afdeling voor mensen met dementie. “Honden knuffelen heette dat”, zo zegt mevrouw. “De mensen vertelden hele verhalen tegen de

hond, dat was erg mooi om te zien. En mijn hond ging er goed op, zat bij iedereen te slijmen.” Ook was mevrouw vrijwilliger in een kattenasiel. Daar besloot zij uiteindelijk toch een zwaar getraumatiseerde kat in huis te nemen. Met veel geduld lukte het haar om kleine stappen te maken, zoals de kat laten wennen aan een transportkoffertje. Toen zij zelf in het ziekenhuis belandde, moest ze een nieuw thuis voor de kat vinden. Dat bleek gelukkig te lukken: de kat ging uiteindelijk rustig mee en heeft nu een fijne plek, waar hij zelfs via een trappetje op het bed kan klimmen. Het verhaal van de papegaai past daarbij. “Die heb ik uit voorzorg twee jaar geleden weggedaan, omdat ik al een goed thuis had gevonden.” De papegaai, ooit overgenomen van de burens, woont nu elders, maar kende haar hele repertoire nog wanneer zij op bezoek kwam. “Ik ben zo blij dat ik een goed onderdak voor de dieren kon vinden; die taak is volbracht.”

Familie en vrienden

“Het klinkt allemaal als een verhaal van afscheid en verlies”, zo gaat mevrouw verder. “Dat is het ook, maar gelukkig heb ik een heel mooi vangnet. Ik heb mijn lieve familie en veel lieve vrienden en kennissen. En mijn lieve buurtjes en de buurkindjes. Het zijn er te veel om op te noemen. Mijn broer woont ook in Kinderdijk en van mijn twee zussen woont er één dichtbij en de andere in Groningen. Zij heeft hier al geloged. Ze zijn me allemaal tot grote steun. En ik kan hen altijd bellen als ik het moeilijk heb, zij krijgen mij rustig.” Als het gesprek op z'n einde loopt, zegt mevrouw: “Tja, het is ineens heel snel gegaan. Zo zit je redelijk gezond thuis en zo zit je in een hospice. Ik probeer er maar niet te veel over na te denken en het een beetje luchtig te houden. Dat is voor iedereen beter en zeker ook voor mij.”

“Ik wil de humor niet verliezen. Niet voor mezelf en niet voor mijn omgeving.”

Bewoners van het hospice kunnen een beroep doen op de professionele geestelijk verzorgers van ZinZicht (voorheen Centrum Levensvragen Drechtsteden Gorinchem e.o.).

ZinZicht en
Expertisecentrum
Euthanasie,
vraagbaken bij het
levenseinde

“Sterker
om te
dragen
wat komt”

Bij ingrijpende veranderingen kunnen zich grote levensvragen aandienen. Dat geldt in het bijzonder wanneer het einde van het leven nadert. “Er kan bijvoorbeeld sprake zijn van gevoelens van eenzaamheid, of angst voor de dood, of de vraag wat de zin van alles is geweest”, vertelt coördinator Johanna Kleingeld van ZinZicht. “Wij staan dan samen stil bij wat iemand bezighoudt. Mensen kunnen daardoor vaak rust vinden. Ze voelen zich sterker om dat wat komt, te kunnen dragen.”

Luisterend oor

Er zijn in het hospice zorgzame, liefdevolle vrijwilligers bij wie veel bewoners een luisterend oor vinden. Maar praten over levensvragen is

toch ook een vak apart, vertelt Kleingeld. “Onze geestelijk verzorgers zijn speciaal opgeleid en toegerust voor deze gesprekken. Zij zijn erin getraind om de eigen denkbeelden en normen los te laten, om de ander volledig aanwezig te laten zijn. Centraal staat datgene wat belangrijk is voor die persoon en wat hij of zij aanraagt. Samen wordt gekeken naar dat wat van betekenis is, zodat men van daaruit weer verder kan.”

De gesprekken met een geestelijk verzorger van ZinZicht zijn kosteloos en volkomen vertrouwelijk. Er wordt niets vastgelegd in een dossier en er is geen behandelplan. De drempel is laag: een gesprek kan gemakkelijk worden aangevraagd via

www.zinzicht.org.

In hospice De Cirkel overlijden mensen ook door euthanasie. Bij voorkeur door de eigen behandelaar van de patiënt, maar regelmatig door een arts en een verpleegkundige van Expertisecentrum Euthanasie.

“Ruimte
voor afscheid
en rouw”

Wie uitzichtloos en ondraaglijk lijdt, kan in Nederland om euthanasie vragen. Het expertisecentrum ondersteunt artsen zodat zij het euthanasieverzoek van hun patiënt zelf in behandeling kunnen nemen. “Als een huisarts het verzoek niet in behandeling wil of kan nemen, bijvoorbeeld om principiële reden of door tijdgebrek, kunnen wij het verzoek overnemen”, vertelt Paul Kranendonk, verpleegkundige bij het expertisecentrum.

Rouw

Tijdens een euthanasietraject toetst het ambulante team of het verzoek aan alle wettelijke zorgvuldigheidseisen voldoet. “In onze gesprekken met patiënten, wijzen wij met regelmaat op de mogelijkheid om in de laatste fase naar een hospice te gaan”, aldus Kranendonk. “De rust die het verblijf daar brengt – ook voor naasten – biedt ruimte voor afscheid en rouw. Het hospice is erop ingericht. Ook wanneer een euthanasie heeft plaatsgevonden en wij weer vertrekken, heeft de familie nog even de steun en back-up van de vrijwilligers in een omgeving die hen inmiddels vertrouwd is.”

Meer informatie over het ondersteuningsaanbod en de patiëntenzorg van het expertisecentrum is te vinden op expertisecentrum euthanasie.nl.

“Voor wie twijfelt om vrijwilliger te worden: stap een hospice binnen en ga het aan! Je kan in het laatste stukje van het leven van een mens zoveel betekenen.”

“Hier kun je echt iets betekenen.”

Van vrijwilligers in een hospice hoor je vaak dat ze het zo indrukwekkend vinden dat de mens in het allerlaatste stukje van het leven zo puur wordt. Omdat alles wegvalt: werk, status, geld. En dat dan slechts de kern overblijft. Dat is ook de ervaring van vrijwilliger Johan Bor (54). Sinds 2,5 jaar is hij verbonden aan hospice De Cirkel, locatie Papendrecht. Johan hoopt dat meer mensen over de drempel heen stappen en vrijwilliger willen worden.

Liefde voor de zorg

Het ligt misschien niet heel erg voor de hand om als chemisch analist en later als manager van een laboratorium de overstap te maken naar de zorg. Toch is dat wat Johan 12,5 jaar geleden deed. Om meer zingeving in zijn betaalde werk te vinden, werd hij manager in de zorg. Hij heeft zelfs overwogen om de opleiding tot verpleegkundige

te gaan volgen. Maar na jarenlange studies, opleidingen en cursussen had hij thuis de afspraak gemaakt dat hij dat niet meer ging doen. Toen bracht een managementfunctie in de zorg hem toch dichterbij zijn doel. Door zijn functie als manager in de wijkverpleging en van een verpleegkundig team in het hospice in Gorinchem werd vervolgens zijn liefde voor de palliatieve zorg aangewakkerd. Daar werd nog duidelijker wat hij voor mensen in hun laatste levensfase zou kunnen en mogen betekenen.

Vrijwilliger in de zorg

Inmiddels heeft Johan zijn betaalde werk elders, wel nog steeds in de zorg. Om toch nog verder in de buurt te komen van waarvoor hij aanvankelijk de zorg in wilde, gingen zijn gedachten uit naar vrijwilliger in een hospice worden. Dat zou hem alsnog brengen op de plek waar hij concreet zelf iets voor mensen kan en mag betekenen. Niet dat hij in zijn betaalde werk geen zingeving meer voelt. Het faciliteren van mensen en middelen om te kunnen zorgen geeft hem veel voldoening. Maar toch, er miste nog één schakel.

Het hospice in Gorinchem had best een logische keuze geweest voor een vrijwilligersfunctie, want hij had het daar naar zijn zin gehad.

Maar het werd hospice De Cirkel in Papendrecht.

De inzet van één dienst per week in plaats van twee zou er namelijk voor zorgen dat hij dit kon combineren met zijn betaalde baan.

Nu doet Johan dit alweer 2,5 jaar. Het heeft hem echt gebracht wat hij zocht. Zijn betaalde werk op vier dagen in de week is nog steeds erg belangrijk, maar de woensdag is ook elke week weer

een betekenisvolle dag. Hij kijkt ernaar uit. Johan vindt er zingeving én het helpt hem even los te komen van zijn drukke baan, hij noemt het dubbel winst. De tweede dienst op de dag van 11 uur tot 15 uur heeft zijn voorkeur: lunch maken, gesprekken met de bewoners en met de naasten, een wandeling maken. Maar ook helpen met de dagelijkse verzorging van de bewoners en wassen, strijken en andere huishoudelijke taken. Het echt zelf doen in plaats van het zorgen dat iemand anders het doet brengt hem veel.

Geschenktasje

Onlangs kreeg Johan een geschenktasje met daarin een waxinelichtje in de vorm van een hartje. Wat hem betreft staat dit geschenktasje precies symbool voor hoe hij het vrijwilliger zijn in het hospice beleeft. Hij voelt het werken in het hospice als een geschenk. Johan vertelt: “Als een bewoner in het hospice binnenkomt zie je eerst de buitenkant, het gedrag. Daarna kom je al heel snel tot de inhoud, het hart van iemand en wat diegene bezighoudt en belangrijk vindt. Hoe bijzonder is het om daar dichtbij te mogen komen, om er aandacht aan te mogen geven. Je komt tot het diepste van de mens. Het geschenktasje en het kaarsje met het hartje geven dat mooi weer.”

Hij leert ook veel

Van nature heeft hij respect voor andere meningen, maar in het hospice brengt hij dat steeds weer in praktijk. De normen en waarden van bewoners hoeven niet de zijne te zijn. Er zijn gelovige bewoners, bewoners die juist niet geloven, er kan sprake zijn van bewust stoppen met eten en drinken. Voor alle facetten van het leven geldt dat hij respect heeft voor de keuzes die anderen daarin maken. Daarnaast is hij bewust bezig met de eigen regie voor de bewoner. Er moet zoveel mogelijk eigen regie overblijven. Want hij zou

hier toch zelf maar eens de bewoner zijn. Wat hij ook ervaart: er is in het hospice niet alleen verdriet; bewoners en naasten beleven ook nog gezellige, fijne en mooie momenten. Johan vindt het hospice echt een geweldige plek om te zijn: “We zijn op de wereld om elkaar te helpen, voor mij is er geen betere plek dan in het hospice om dat te doen.” Zijn ervaringen in het hospice helpen hem ook in zijn eigen (dagelijks) leven. Het helpt hem vooral relativiseren. En nadenken over wat nou echt belangrijk is in het leven, zowel privé als op het werk. En het helpt hem in gesprekken met eigen naasten die ook de laatste fase van het leven ingaan.

Ga het aan

Johan vindt dat vrijwilliger zijn echt twee kanten heeft: je geeft veel, van jezelf en van je vrije tijd, maar je krijgt er juist ontzettend veel voor terug. “Samen met de andere vrijwilligers geef je het hospice bestaansrecht”, zo zegt hij, “want zonder vrijwilligers geen hospice.” Hij wil niet vergeten te benadrukken dat hij de samenwerking met de collega-vrijwilligers, met de coördinatoren en de medewerkers van de thuiszorg ook als erg prettig ervaart. Het is fijn om het met elkaar te doen en hij weet dat hij er nooit alleen voor staat. Hij wil graag eindigen met een oproep: “Als mensen belangstelling hebben om vrijwilliger te worden: stap binnen en meld het. Ga het maar eens verkennen. Ga het aan!”

“Samen met de andere vrijwilligers geef je het hospice bestaansrecht.”

Hospice De Cirkel is er voor bewoners van de hele Drechtstedenregio. Twee gemeenten hebben een locatie op hun eigen grondgebied. Dat schept een extra bijzondere band, vertellen de burgemeesters van Papendrecht en Hendrik-Ido-Ambacht.

“Bevoorrecht met hospice”

Margreet van Driel, burgemeester van Papendrecht

Meerdere keren heb ik het hospice bezocht. Steeds viel me op hoe betrokken, gastvrij, respectvol en zorgzaam de vrijwilligers zijn. Er worden mooie gesprekken met de bewoners gevoerd en er kan ook worden gelachen. Ik ben heel blij met het hospice in Papendrecht. Ik realiseer me dat wij als gemeente bevoorrecht zijn met zo'n belangrijke voorziening dicht bij huis, waar ook nog eens vele bekende gezichten uit onze eigen gemeenschap als vrijwilliger aan de slag zijn.

In de laatste fase van het leven kan hospicezorg veel kwaliteit van leven toevoegen, zowel voor de bewoner als voor de familie en naasten. Het brengt rust en focus op wat ertoe doet – voor iedereen, zonder onderscheid in geloof, afkomst of achtergrond.

Ik hoop dat de drempel voor mensen om naar een hospice te gaan, nog lager wordt en blijft. Er is geen reden voor terughoudendheid. Als ik voor de keuze zou staan voor mezelf of voor een dierbare, dan zou ik geen moment twifelen.

Voor mij als burgemeester is het een eer om bij te mogen en kunnen dragen bij bijzondere gebeurtenissen of gelegenheden rondom het hospice. Ook ben ik trots dat het lokale bedrijfsleven en ook onze sportverenigingen zich voor het hospice inzetten.

We mogen met recht zeggen dat het hospice midden in de samenleving staat!

Patrick van der Giessen, burgemeester van Hendrik-Ido-Ambacht

Hospicezorg is onmisbaar voor waardige, mensgerichte zorg aan het levenseinde. Het biedt niet alleen steun aan bewoners, het ontzorgt ook de naasten. Ik zie het als een essentieel onderdeel van het hele zorglandschap.

Uit de vele verhalen die mensen mij vertellen, weet ik hoe belangrijk een veilige, warme omgeving is om afscheid kunnen nemen. Het gaat om veel meer dan zorg alleen: ook om respect, menselijkheid, waardigheid en kwaliteit van de tijd die nog resteert.

Een eigen locatie in Hendrik-Ido-Ambacht betekent dat onze inwoners dicht bij huis, in een vertrouwde omgeving, kunnen rekenen op hoogwaardige levenseindezorg. Maar natuurlijk niet alleen zij; ook voor inwoners van andere gemeenten fungeren wij als gemeente graag als het laatste, gastvrije verblijf.

Als gemeente ervaren wij de samenwerking met het hospice als positief en constructief. Vrijwilligers, medewerkers en bestuursleden: jullie inzet en professionaliteit zijn van grote toegevoegde waarde. Wij staan altijd klaar om waar mogelijk te ondersteunen bij het optimaal vervullen van jullie belangrijke taak!

Wanneer het er écht toe doet, moet er een plek zijn.

Daarom breiden wij uit in de Zwijndrechtse Waard, zodat meer mensen kunnen rekenen op rust, zorg en nabijheid – precies op het moment dat het nodig is.

Meer ruimte voor zorg, aandacht en nabijheid

Door vergrijzing en toenemende druk op de zorg willen steeds meer mensen hun laatste levensfase doorbrengen op een plek waar rust, aandacht en menselijkheid centraal staan. Hospice De Cirkel biedt die plek en dat willen wij ook in de toekomst blijven doen.

Waarom toekomstplannen nodig zijn

Ons hospice in de Zwijndrechtse Waard beschikt momenteel over 4 kamers. Dat is onvoldoende om aan de groeiende behoefte aan hospicezorg door bijvoorbeeld vergrijzing te kunnen voldoen: regelmatig moeten we mensen teleurstellen. Door uitbreiding naar 6 tot 8 kamers kunnen wij wachttijden voorkomen en continuïteit van hospicezorg blijven garanderen.

Samen maken wij het mogelijk!

Voor deze uitbreiding zijn wij afhankelijk van steun en donaties uit de samenleving. Iedere bijdrage, groot of klein, helpt ons om de noodzakelijke investering te realiseren.

Een donatie of actie voor Hospice De Cirkel is een investering in:

- waardige zorg, steun en kwaliteit van leven in de laatste levensfase
- een bijna-thuis-huis voor mensen uit de regio
- een toekomstbestendig hospice voor de Zwijndrechtse Waard

Samen met donateurs, bedrijven, fondsen en particulieren bouwen wij aan een plek waar menselijkheid voorop staat.

Helpt u ook mee?

Scan de QR-code en bekijk onze plannen en ontdek wat u kunt doen.

Ons hospice klaar voor de toekomst: helpt u mee?

Uw donatie wordt goed bested

Alle steun van bedrijven, organisaties,
kerken en particulieren is welkom.

Hospice
DE CIRKEL

Hendrik-Ido-Ambacht
(078) 612 41 38

Papendrecht
(078) 645 19 56

www.hospicedecirkel.nl

